

Meer dan 100 jaar... met Buggenhoutse roots

En dan hebben wij het over iemand die op 23 april 2011 feest vierde bij haar 101ste verjaardag. **Malvina Heyvaert**, tot op heden fel en goed als lid van de zustergemeenschap te Rumst: “Dochters van het H. Hart”. Zij stond ons in maart ll. krachtig te woord. Aldus konden we van haar heel wat informatie verwerven over de tijd van toen, haar leven en inzet.

We situeren de roots van Malvina Heyvaert in de **Brandstraat** te Buggenhout. Daar woonde Jan Baptist Heyvaert, geboren te Buggenhout op 7 augustus 1878, zoon van Louis Antoon en van Rosalia Snoeck. Zijn echtgenote, Anna Maria Maes, werd eveneens geboren te Buggenhout op 2 november 1879 als dochter van Jan Antoon Heyvaert en van Sophie Ludovica De Bisschop. Zij huwden wettelijk in het gemeentehuis te Buggenhout op 30 januari 1903 en het huwelijk werd ingezegend in de St.-Niklaaskerk te Buggenhout op

21 februari 1903 door Pastoor Frans Van Dingenen. Uit hun huwelijk werden 10 kinderen geboren. Bij hun gouden huwelijksjubileum, dat zij hebben gevierd in de Brandstraat te Buggenhout op 21 juni 1953, werd een foto genomen samen met al hun kinderen.

We benoemen ze even :

zittend: midden – vader Jan en moeder Anna
 links – Maria Malvina (zuster Angela)
 rechts – Maria Joanna

staand, van links naar rechts: Augusta-Joanna, Franciscus, Maria-Ludovica, Joannes-Antonius, Yvonne-Maria-Stephanie, Jozef-Leon, Henriette-Sophie en Louis-Eugenius.

Vader is op 81 jaar overleden te Buggenhout op 7 december 1959
Moeder overleed op 92-jarige leeftijd te Opwijk op 16 augustus 1971. Beiden werden begraven op het kerkhof te Buggenhout.

Nu echter iets meer over de herinneringen van Malvina Heyvaert. Zij vertelt dat zij heel ver van de school woonde – in de Brandstraat- en dagelijks legde zij en de andere kinderen van de straat viermaal deze afstand af. Het was telkens een half uur gaan. Bij hard regenweer maande moeder Heyvaert haar kinderen aan om thuis te blijven, maar geen sprake van, Malvina ging daarom veel te graag naar school. Slecht gesteld was het in het “Cooremansstraatje”. Deze zijstraat van de Brandstraat stond geregeld onder water. Een grote beek overstroomde er regelmatig.

Op school had men blijkbaar geen medelijden met de kinderen uit de Brandstraat. Dicht bij de kachel mogen zitten om zich op te warmen of te drogen – geen sprake van. “ Gij zijt gewoon van kou en nat te trotseren”, was de uitleg.

Tijdens de voorbereidingsperiode tot de Plechtige Communie en de zeven weken moest de navette zes keren gedaan worden. Andere herinneringen uit de jeugdijaren zijn de namen van zusters onderwijzeressen: Laurentia, Prudentia en Gabrielle. Ook de tochten naar de boskapel zitten nog levendig in het geheugen geprent. Bij het opgaan naar de jaarlijkse bedevaart rond “boschijning” was het rozenhoedjes bidden en bij de terugkeer werd er duchtig gebabbeld.

Als jonge vrouw ging Malvina dienen bij de heer Segers, advocaat te Dendermonde, die gehuwd was met Maria Van Hemelrijk. Echter op 25-jarige leeftijd volgde Malvina haar roeping als kloosterzuster.

Moeder Heyvaert was zeker tevreden met die keuze alhoewel de zorg voor haar gezin soms zwaar woog. Dankbaar is Malvina voor de hulp van de heer Leon Segers, die gratis vader Heyvaert naar Gent voerde toen zijn vrouw er een heelkundige ingreep moest ondergaan door de Buggenhoutse chirurg Fritz De Beule.

Malvina trad in 1935 toe tot de gemeenschap van de **missiezusters** te Buggenhout. Eigenlijk is de correcte naam “*Dochters van O.L.Vrouw van het H. Hart*”. Oorspronkelijk stond hun vormingshuis in Opwijk, maar door een hevige nachtelijke brand werden de gebouwen en de inboedel totaal vernield op 13 januari 1930. Het huis was onbewoonbaar, de 37 zusters bleven ongedeerd en vonden die nacht onderdak in de pastorie. Reeds de volgende dag trokken de zusters naar het leegstaande jongensinternaat **Otten** te Buggenhout, in de Pastorijstraat – momenteel de Residentie Otten. Het verklaart ook de aanwezigheid van de naam “*Missiestraat*” in Buggenhout. Tot 10 oktober 1937 bleven de “Missiezusters” in onze gemeente wonen. Vanaf nu gaan we Malvina Heyvaert - “*zuster Angela*” noemen.

Of Zuster Angela graag naar de missies wou vertrekken, konden we uit het gesprek niet uitmaken. Zij kreeg wel een opleiding als verpleegster in het Sint-Elisabethziekenhuis in Leuven. Misschien leerde zij daar het mooie gedicht over Elisabeth van Hongarije, patrones van de verpleegsters. Zonder haperen, heel vlot, uit het hoofd reciteerde Zuster Angela volgende tekst:

Elisabeth en de rozen....

*Op een koude winteravond
Toen in Wartburg alles sliep
Sloeg Elisabeth de weg in
Die naar de armenwoonsel liep.*

*In haar mantel droeg zij lijnwaad
Geld en kleren, vlees en brood.
Veel had ze dien dag te dragen
Want de nood was toch zo groot.*

*Haastig is ze, want haar man
Graaf Lodewijk, zou kunnen weer zijn van de jacht.
En Graaf Lodewijk moet niet weten
Al wat zij aan de armen geeft.
Moet ook niet weten
Dat zij de helpt uit 't huis gedragen heeft.*

*Maar zie, daar komt de vlugge jagersstoet
En Graaf Lodewijk treedt nader
De edele vrouwe tegemoet.*

*Liefste, zegt hij,
En zo zwaar gelaan?
Ja, 't zijn rozen voor mijn krone,
Zegt ze zichtbaar aangedaan.*

*Rozen in dit jaargetij,
Bij zo 'n strenge winterdag.
Laat ze mij eens bewonderen
Sprak Graaf Lodewijk met een lach.*

*En ze doet haar mantel open
Hemel...wat 'n zoete geur
Ja, 't zijn frisse lenterozen
Blank en geel en rood van kleur.*

*En op 't hoofd der edele vrouwe
Daalt een heldere klaarheid neer.
En daarin met vuur'ge stralen
't Heilig kruisbeeld van den Heer.*

*Ga naar de armen, sprak Graaf Lodewijk
En hij haalde uit haar schoot
Ene roos die hij wedergeven wou tot aan zijn dood.*

Na haar studies begon zuster Angela aan een actieve inzet bij de thuisverpleging. Zij was werkzaam in Schaarbeek, in Deurne, Borgerhout en Lebbeke. Telkens had zij een verantwoordelijke functie. Zij verwoordt haar engagement op een evangelische wijze: de hongerigen spijzigen, de dorstigen laven, de zieken verzorgen maar vooral “goed zijn”, dat is heel belangrijk. Haar bezorgdheid ging vooral uit naar langdurige zieken.

Begrijpelijk dat ze na die lange jaren van inzet in de verpleging genoten heeft van het jubelfeest bij haar 100ste verjaardag. Er was veel volk, heel de familie en vooral een boeket van 100 rozen, geschonken door het gemeentebestuur van Rumst, lieten haar niet onberoerd.

Na dit leven in dienstbaarheid volgt er een rustperiode in het klooster te Rumst. In de nabijheid van haar zus Maria, zuster Elisabeth, en haar nicht, zuster Godelieve, genieten ze alle drie van een welverdiende rust.

Naast het verdragen van de kleine kwalen eigen aan de leeftijd, blijft zuster Angela heel optimistisch en zoals ze zelf zegt: “*Ik ben nog niet versleten... en ik gebruik geen blanketsel. Ik wil niet treuren, er zijn al treurwilgen genoeg*”.

Niet te verwonderen dat ze ons gesprek afsluit met een vrolijk liedje uit haar jeugdijaren :

*Ik ben een orgelman
Ik speel een lustig liedje
En zing zo hard ik kan.
De steden en de dorpen
Doorreis ik met plezier.
De dorpen en de steden
Dichtbij en ver van hier.
Maar liefst van alles*

*Waar ik mijn tenten plant
't Is immers mijn bevalligst
Het schone Scheldeland.*

Met alle waardering, Zr Angela,
vanwege onze heemkring Ter Palen.

Rosette Rottiers

*Woonproject Otten in de Pastorijstraat:
of hoe de gebouwen van een oude kostschool
een nieuwe woonfunctie krijgen...*